

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

Projektą rėmė:

ES programa *Kūrybiška Europa*,
Lietuvos kultūros taryba

Leidėjas (vykdytojas): *V/O Poetinis Druskininkų ruduo*
www.pdr.lt

Iš nyderlandų kalbos vertė *Aušra Gudavičiūtė*
Redagavo *Palmira Mikėnaitė*

Apipavidalino *Tomas S. Butkus*
vario burnos | idėjų dirbtuvės
www.varioburnos.com

Tiražas: 1000 egz.
Išleista 2015 m. spalio 1 d.

© *Ilja Leonard Pfeijffer, Dolores – Elegieën* (De Arbeiderspers, 2002)
© *Ilja Leonard Pfeijffer, Het glimpen van de Welkwiek* (De Arbeiderspers 2001)
© Translated by *Willem Groenewegen*

ISBN 978-609-95766-0-2

ILJA LEONARD

PFEIJFFER

NEDERLAND

2

en ik wil je dubbel onderstrepen nu en romig opkloppen
tot een knalframbozenfuijsoufflé van veertienhonderd meter
ik wil mijzelf verpiepklein mikro mikro krimpen

als een pacman met een minimondje
grazen van jouw middelteen frambozenbuik jouw bil jouw bil
en met duizend hapjes zoenen

maar jij zegt doe normaal in stijve onderkast met grutten
en zegt je mond is groter dan je ogen met je krullen van barok
brokaat bokalen wat er maar met b begint
mij niet weet ik wat heb jou gloeiend door en dikke vinger
voor je niks persoonlijks hoor maar doe normaal
dan doe je al genoeg

dus droom ik van jetsers in boter met tienduizend levels
en dat ik opblaaswijfjes schok met piepende frambozen
van ja en oe en a en meer en paarden ook
slagroom met negers en de eiffeltoren
en ik zeg niks persoonlijks hoor

nee dat laatste zei ik niet

4

luister en hoor het spel van vingers en lippen
hoe in een zacht gestreken bed van donzen altviolen
hartslag sluimert van de slag terwijl een donkerbruine tremolo

vlindert in de onderbuik van bas en cello iets iels
 zucht zij zachtjes op de e-snaar dat trilt van verwachting
 hij ademt zwaar in aantocht koper in haar coulissen
 als acht verre hoorns die haar handen drinken en zij
 wordt melodie in de eerste violen die hij zoent
 met zijn tweede stem van warmgeblazen hout
 zij strijkt zich stralend con vibrato op zijn huid
 en bespeelt zijn kleppen en pistons o virtuosso hij rijst
 als een kolom van een ongehoord akkoord
 dat schreeuwt om in crescendo opgelost te worden
 in haar reine drieklank en het wordt hun op alle balken
 zwart voor de ogen van het aanzwellend tutti
 waarin haar hoge zingen zijn septiem beklimt
 en op de slagen van haar blinkende bekkens
 voert zij hem accelerando poco a poco in een pulserende fuga
 con fuoco tollend om de kwintencirkel naar de grande finale
 die onontkoombaar hunkert in hun contrapunt

jubel hoge trillers en juich op alle snaren
 blaas een tuba vol geluk en trommel
 met de mooiste stokken want het tweekoppig dier
 van mens met dierbaar mens samen
 vergeet te bestaan als in een fermate
 en zingt zich smeltend in elkaar
 als een honderdkoppig symfonieorkest
 dat in elkaars klank versmolten

met zichzelf bedrijft de liefde

12

ik was bijna de moeite waard

want al rammelde ik in voortijdagen gulzend konterfeiter
 bentveugelende bambochant van bollend vlees
 gaf ik gretig wentelend de kost aan twee ogen
 die eenparig jeukten behongerd van meer zien
 onder en boven

in het zuidelijk licht van jouw schouwspel
 werd ik stil levend wit en glashelder geschilderd
 en ik wilde doek zijn van jouw suikerbrood met druiven
 lijst van de lekkende likeur van jouw lustige lippen
 zoet was je tastbaar en zoet voedsel doet langer merren

maar je deed kubistisch en abstraheerde jezelf
 non-figuratief werd conceptueel en kille installatie

en nu sta ik scheefgezakt aqarium met gaten
 nutteloos leeggenegerd op een rotonde in het noorden des lands
 doorzichtig en misplaatst hol te hangen en niemand

niemand gooit een steen door mij heen

23

jij danst te veel dolores op de maat van maandagmorgen
 op het zinken van al mijn zelfverzonnen landen
 waar taal gesproken wordt en slagroomtaart ontbijt is

heethoofdig samenzwren in een revolutionair café
 waar in jeneverdamp een diep doorrookt j'accuse
 tegen de gelauwerde canon bijna niet wordt verworpen
 is mooi maar geen poëzie
 want ware revolutie eet haar vaders op negeert ze niet
 maar consumeert en kauwt ze tot bloed
 en sterke vezels worden om vliegen dood te slaan
 die verhit debatteren over je avondmaal

poëzie is niet serieus en niet om te lachen want het is beide
 omdat de profeet die waarheid balkt
 gekieteld wordt door kemelhaar

poëzie is prinsheerlijk pinkelen in gotham city
 terwijl je messen vermoedt en gevallen vrouwen
 met prikkende zinnen die je verstrikken in toestanden
 en je zegt iets doms poëzie is uilogig
 als de man van vele manieren
 tegen een godin beleefd beweren dat je van Kreta komt
 terwijl je op weg naar huis en haar
 je zeilen reeft voor nimfen

poëzie is vuig portamento met vals contrapunt
 van een lui baldadig orkest dat aan bier denkt
 is volmondig met een vos onder de arm bruskeren
 lichtvoetig de hoela walsen
 als een tuba die onder water
 solo pogoot in de spiegelzaal

poëzie is jouw pijn in haar tieten terwijl het regent op de gracht
 en je lacht want er valt niets te lachen

poëzie taalt naar hem haar schutspatroom
 die duister tegenspreekt wat is en licht ontkent
 omdat hij het oprecht als een slang op gespleten poten
 met dubbel kruipende tong goed voorheeft met mensen
 en hen vervoert met zoet verboden vruchten
 en kennis van naakt staan
 zij spreekt doorrookt op drie poten met de adem van zwavel
 als een vrouw uit de navel met de stem van de zon
 zingend onbegrip in de waarheid van mensen

poëzie is vrezin met groten vrese in een slapeloos kinderbedje
 omdat je niet weet of je vergramd hebt
 dan wel balkend roos herkauwen en weten dat het lukken zal
 te spreken als een mens en sprekend als een mens
 in donkere catacomben de geheimste woorden
 uit de oude boeken te bezweren dat het lood
 van de cirkel volgend de gulden snede
 pentagrammatisch in de vijfde essentie vierkant raakt
 gequadrateerd en leem begint te ademen op voeten
 poëzie is gevaarlijk of zij is geen poëzie

poëzie is drie keer durven balken is huilen
 bij een tekenfilm is drinken
 zonder dorst terwijl je heus wel weet
 dat je van fouten moet leren
 is krakkemikkig zin kramen is de zestienduidige
 paso doble van de kronkelknar

poëzie is mens de dansende wereld dromen en pijnlijk leven zingen
 in de taal van mensen
 poëzie is mens

ILJA LEONARD

PFEIJFFER

NETHERLANDS

Ilja Leonard Pfeijffer (1968) writes novels, stories, poetry, columns, essays, criticism, plays and song lyrics. He lives and works in Genoa. Until 2004, Pfeijffer worked as a classicist at the University of Leiden. He is specialised in the works of the classical poet Pindar. In 1998, he won the C. Buddingh' Prize for his poetry collection *Van de vierkante man* (Of the square man). For Book Week 2000, he put together the volume *De Antieken: Een korte literatuurgeschiedenis*.

In 2003, he won the Gerard Walschap-Londerzeel or Seghers Literature Prize for Rupert. He has been nominated many times for the major literary awards, including for *De vierkante man*, the VSB Poetry Prize in 1999, and for both *Het Baggerboek* and *La Superba* he was shortlisted for the Gouden Uil (Golden Owl) and the AKO Literature Prize.

In 2014, he won the Libris Literature Prize with his novel *La Superba* (2013). Ilja Leonard Pfeijffer also received the Tzum prize for the most beautiful sentence in 2014 for the second time. The sentence also came from his novel *La Superba*.

2

and I want to underline you twice now then to whip you into
a romping raspberry party soufflé of fourteen hundred feet
I want to shrink myself down infiniteensy micro micro small

like a pacman with a minimouth
graze off your middle toe raspberry belly your cheek your cheek
and kiss with a thousand tiny bites

but you say calm down in rigid lower case with grits
and say your mouth is bigger than your eyes with curls all baroque
brocaded beakers whatever begins with a b
not me what do I know I'm on to you and give you the finger
don't take it personally calm down
or you'll do yourself an injury

so I dream of jugs in butter with ten thousand levels
and that I jostle ten thousand blow-up dolls with squeaky raspberries
with a yes and whoa and ah and more and horses too
whipped cream with negroes and the eiffel tower
and I won't add anything personal

no I didn't say that last bit

4

listen and hear the playing of fingers and lips
how in a smoothly brushed bed of downy violas
the heartbeat slumbers of the beat while a dark-brown tremolo

butterflies in the underbelly of bass and cello something wispy
 she softly sighs on the e-string that vibrates in anticipation
 he breathes heavily the brass approaches in her wings
 as eight distant horns that drink her hands and she becomes
 the melody in the first violins he kisses
 with his second voice of warm-blown wood
 she brushes herself beaming con vibrato on his skin
 and plays his keys and pistons o virtuoso he rises
 as a column of an unheard chord
 screaming in crescendo to be dissolved
 in her clarion triad and their eyes are clouding over
 on all staves with the swelling tutti
 in which her high-pitched singing climbs his seventh
 and on the blows of her shining cymbals
 she leads him accelerando poco a poco in a pulsating fugue
 con fuoco spinning round the circle of fifths to the grand finale
 that hungers inescapably in their counterpoint
 rejoice high trills and cheer on all strings
 blow a tuba full off happiness and drum
 with the finest sticks for the two-headed animal
 of creature and lovely creature together
 forgets to exist as in a fermata
 and melting sings itself together
 as a hundred-headed symphony orchestra
 that having melted into each other's sound
 makes love to itself

12

I was almost worth the effort

for although I rumbled in the nighday gobbling counterfeiter
 band-fiddling bamboozler of bulging flesh
 while eagerly wallowing I kept two eyes peeled
 that uniformly itched with hunger for more seeing
 above and below

in the southern light of your spectacle
 I was painted still life white and crystal-clear
 and I wished to be canvas of your sticky bun with grapes
 frame of the leaking liqueur of your lusty lips
 sweet you were tangible and sweet meat makes for longer leering

but you went cubist and abstracted yourself
 non-figurative became conceptual and chill installation

now there I stand lopsided aquarium with holes
 uselessly ignored void on a roundabout up north
 transparent and misplaced hanging hollow and no one

no one throws a stone through me

23

you dance too much dolores to the measure of monday morning
 to the sinking of all my self-invented countries
 where language is spoken and custard pie's for breakfast

and where poets sing late at night
 of gypsies' skirts warm wind and the dance
 of dolores who cries strings and sleeps beneath the stars
 steal horses with me without measure and slaughter them with teeth
 that shine with laughter and whistling of the wind in the fjords
 which blows like the wind when I was eight and knew
 that sails dance girls bulge and countries exist afar
 so I roar the songs dolores beside your self-invented hands
 but no high mountains hurtle past yet monday morning's
 sitting down to grown-up wholemeal bread and pecking at it
 with quiet teeth forever as we live with brushed shoes between
 alarm clocks with our sense of reason pet-purring in our laps
 and no longer know and no longer want to know
 that countries do exist

27

swan-smitten swilling in each other's buttery white arms
 with a by-passed soul and sublimely whining like a child
 with fat eyes shining till well into the end of the alphabet
 foggily volatilizing into each other's bouquet intoxicatingly
 inebriating us with love and it was
 and it was good Dolores

FIREBIRD

poetry is no attempt at attempting to mutter
 what the unspeakably sensitive soul in solitary silence
 cannot fathom about the unspeakable

of tranquil inland lakes
 for those who sacrifice speech
 will not sing

poetry is no single-copy comprehensible account no
 screening of precluded conditions drawing clearness
 in sharp and witted light because it curdles and clots and
 nothing in your head is clearly dissected
 who utters clarity is done uttering
 and he will not sing

a daisy piece of furniture or soul of a child seen
 like never seen before that is not the way of poetry
 for shyly painting aquarelles is done by Sunday painters
 not the sheer seething poet who sings at play

pimply provoking on a fly platform is not poetry
 for poetry is not performance
 amplified speech without electric sparks
 shall splutter like a weak current
 who has to borrow rhythm from a box hopes to sing
 but he doesn't sing

poetry is no lowly high mass for poetry
 as the believer doesn't believe for awe silencing him
 who is carried falls
 crashing glass resound for nothing resounding
 who gapes and gabbles with the congregation
 will not sing

hot-headed conspiracy in a revolutionary bar
 where in gin vapours a seriously smoky j'accuse
 against the lauded canon almost isn't rejected
 which though nice is not poetry
 for true revolution eats its fathers doesn't ignore them
 but consumes and chews them till they become blood
 and strong fibre to swat flies dead
 that have heated debates over your supper

poetry is neither serious nor laughable for it is both
 because the prophet brays the truth
 tickled by camel hair

poetry is princely pottering in gotham city
 while you guess at knives and fallen women
 with prickly senses that entangle you in situations
 and you say something stupid poetry is owlish-eyed
 like the man of many manners
 politely put it to the goddess that you come from crete
 while on the way to hearth and her
 you reef the sails for nymphs

poetry is putrid portamento with off-key counterpoint
 by a lazy yobbish orchestra thinking of beer
 is whole-heartedly giving the brush-off with a fox fur underarm
 nimbly waltzing the hula
 like a tuba underwater playing
 solo pogo in the hall of mirrors

poetry is your pain in her tits while it's raining on the canal
 and you smile because there's nothing to smile

poetry strains for him her patron saint
 who darkly counters what is and denies light
 because he forthright like the snake on cloven legs
 with double creeping tongue means well with people
 and mesmerises them with sweetly forbidden fruits
 and knowledge of standing naked
 she speaks smokily on three legs with the breath of sulphur
 like a woman from the navel with the voice of the sun
 singing ignorance in the truth of men

poetry is to fear with the greatest of fears in a sleepless cot
 for you know not whether you are wrathful
 or otherwise braying chew the rose and know you will manage
 to speak like man and speaking like man
 in dark catacombs invoke the most secret words
 from the ancient tomes that the vertical
 of the circle according to the golden section
 pentagrammatically in the fifth essence becomes squarely
 quadrangled and starts to breathe loamy on feet
 poetry is dangerous or it isn't poetry

poetry is daring to bray three times is crying
 during a cartoon is drinking
 without thirst while you know full well
 that you must learn from mistakes
 is haphazardly hooting sense is the hexadecimal
 paso doble of the noodle-nut

poetry is man dreaming the dancing world and singing painful life
 in the language of men
 poetry is man

ILJA LEONARD PFEIJFFER

NYDERLANDAI

Ilja Leonardas Pfeijfferis (g. 1968) – olandų rašytojas, poetas, eseistas, dainų autorius. Kaip poetas jis debiutavo 1998 metais. Iki 2014 m. dirbo Leideno universitete, nagrinėjo graikų poeto Pindaro kūrybą. Už savo kūrybą yra gavęs daug įvairių apdovanojimų. 2014 m. gavo Libris literatūros apdovanojimą už romaną *La Superba* (2013). Dukart yra gavęs Tzum apdovanojimą už gražiausią sakinį. Gyvena ir dirba Genujoje.

2

ir aš noriu tave dvigubai pabrėžti ir kaip grietinėlę išplakti
iki tūkstančio keturių šimtų metrų trenksmingo vakarėlio aviečių suflė
noriu susitraukti iki mikro- mikro- mažutyčio

kaip Pakmanas su maža burnyte
ganytis po tavo didįjį kojos pirštą avietinį pilvą tavo sėdmenis tavo sėdmenis
ir tūkstančiais kąsnelių bučiuoti

bet tu sakai neišsidirbinėk standžiame apatiniame stalčiuje su grūdais
ir sakai tavo burna didesnė negu akys su tomis barokinėmis garbanomis
brokatu bokalais kas ten dar prasideda b raide
manęs nežinai ką aš karštai tave perpratau ir stambus pirštas
tau nieko asmeniška gi tik neišsidirbinėk
jau ir taip prisidirbai

tad svajoju apie papus iš sviesto su dešimt tūkstančių lygių
ir kad krečiu pripučiamas moterytes cypiančiomis avietėmis
su taip ir oi ir ak ir dar ir arkliai taip pat
plakta grietinėlė su negrais ir eifelio bokštu
ir aš nesakau nieko asmeniška gi

ne, va šito tai aš nesakiau

4

klausykis ir girdėk pirštų ir lūpų žaismą
kaip švelniai nuglostytoje pūkinių altų lovoje
širdaplakis išeina iš ritmo o tamsrudis tremolo

plevena kontraboso ir violončelės papilvėse kažkas lengvo
 ji tyliai atsidūsta kliudydama E stygą kuri virpa iš lūkesčio
 jis sunkiai alsuoja artėdamas variniai pučiamieji jos užkulisuose
 lyg aštuonios tolimos valtornos geriančios jos rankas ir ji
 tampa melodija pirmuosiuose smuikuose kuriuos jis bučiuoja
 savo įšildyto klarneto antruoju balsu
 ji švytėdama con vibrato slysta per jo odą
 ir groja jo vožtuvais ir mygtukais o virtuoso jis kyla
 kaip negirdėto akordo stulpas
 šaukdamas kad pagaliau pasiektų crescendo
 jo tyru trigarsiu ir jiems per visą penklinę
 aptemsta akys nuo stiprėjančio tutti
 kuriame jos aukštas dainavimas pakyla iki jo septimos
 ir sulig savo blizgančių lėkščių dūžiais
 ji veda jį accelerando poco a poco į pulsuojančią fugą
 con fuoco sukdamasi kvintų ratu link grande finale
 kuris neišvengiamai masina jų kontrapunktą
 krykšmas aukštos trelės ir džiaugsmas visose stygose
 pūsk tūbą pilnas laimės ir būgnyk
 gražiausiomis lazdelėmis nes dvigalvis žvėris
 iš žmogaus su žvėriškai brangiu žmogum kartu
 užsimiršta esą kaip fermatoje
 ir dainuoja lydydamiesi vienas į kitą
 kaip šimtagalvis simfoninis orkestras
 išsilydęs tarpusavio garsuose

su savimi mylisi meilė

12

aš buvau beveik vertas vargo

nes kad ir trainiojau anomis dienomis kaip nepasotinamas tepliorius
 dailininkų klikos mulkintojas iš išpurtusios mėsos
 godžiai sukdamasis daviau darbo dviem akims
 kurias sutartinai niežėjo išalkusias matymo
 po ir virš

tavo gyvojo paveikslo pietinėje šviesoje
 tapau natiurmotiškai baltai ir kaip diena aiškiai nutapytas
 ir norėjau būti tavo cukrinės duonos su vynuogėmis drobe
 nuo tavo linksmyčių lūpų lašančio likerio rėmais
 tu jautei saldumą o saldus valgis sužadina geismą

bet tu pasielgei kubistiškai ir suabstraktinai save
 nefigūratyvus tapo konceptualus ir šalta instaliacija

o dabar stoviu pakrypęs skylėtas akvariumas
 nenaudingas nepastebimas žiedinėje sankryžoje šalies šiaurėje
 permatomas ir be vietos tuščiaaviduris šlaistūnas ir niekas

niekas nemeta akmens kiaurai mane

23

tu per daug šoki dolores pagal pirmadienio ryto taktą
 skęstant visiems mano išgalvotiems kraštams
 kur kalba yra kalbama ir tortas su plakta grietinėle pusryčiams

ir kur poetai eina dainuoti nakties gelmėje
 apie čigoniškus sijonus šiltą vėją ir šokančią
 dolores kuri virkdo stygas ir miega po žvaigždėmis
 vok su manimi milžiniškus arklius ir skersk juos dantimis
 blizgančiais tau šypsantis ir švilpiančiais nuo vėjo fiorduose
 kuris pučia kaip vėjas kai buvau aštuonerių ir žinojau
 kad burės šoka mergaitės apvalėja ir yra tolimi kraštai
 tad prunkščiu dainas dolores šalia paties išgalvotų tavo rankų
 bet nešuočiuoju aukštikalnės nors pirmadienio rytą
 suaugėliai sugniaužę kumščius ilgai kramto ragaišį
 nes mes gyvenam su nušveistais batais tarp žadintuvų
 su savo protu tarsi murkiančiu gyvūnu ant kelių
 ir nebežinom ir nebenorim žinoti
 kad kraštai tikrai yra

27

sergančiomis gulgūbėmis viena kitą myluoja balkšvos rankos iš sviesto
 nuo trombozės išgydyta siela ir kaip vaiko palaimingas zirzimas
 toliaregėmis akimis spindėti iki abėcėlės galo
 miglota išgaruojanti link vienas kito puokštė kuri mus apgirtusius
 svaigina meile ir tai buvo
 tai buvo gera dolores

UGNIES PAUKŠTIS

poezija nėra bandymas bandyti murmėti
 ką neištariamai jautri siela vienišiaus tyloje
 mąno neįtarianti apie neapsakomybę

nurimusių vidinių jūrų
 nes kas iš savęs atima sakymą
 tas nedainuos

poezija nėra suprantama ataskaita naiviai įteikta nėra
 peršvietimas suskaidytų daugiklių kurie aštriai ir protingai apšviesti
 duoda aiškumą nes ji kreša ir tirštėja ir
 niekas tavo galvoje nėra anatomiškai akivaizdu
 kas aiškiai kalba to kalbėjimas baigtas
 ir jis nedainuos

saulutę baldą ar vaiko sielą taip pamatyti
 kaip kad retas pamato tokia nėra poezija
 nes drovias akvareles tapo sekmadieniniai tapytojai
 ne grynai šėlstantis poetas kuris rizikuoja dainuoti

pūlinga provokacija ant popsinio podiumo nėra poezija
 nes poezija nėra performansas
 sustiprinta kalba kuri elektriškai nežiežirbuoja
 tik vis klampoja kaip žemos įtampos srovė
 kas skolinasi ritmą iš garsiakalbių tas viliasi dainuojąs
 bet nedainuoja

poezija nėra paklusnios iškilmingos mišios poezijai
 nes tikintysis netiki arba baimingai tyli
 kas garsiai skelbiasi girdės
 skambant stiklų dužesį arba jokio skambesio
 kas apdujęs spokso ir murma su parapija
 nedainuos

karštakraujiškas sąmokslavimas revoliucinierių kavinėje
 kur kadaginės tvaikė giliai išrūkytas j'accuse
 prieš laurais apkaišytą kanoną tik tik neatmetamas
 gražu bet nėra poezija
 nes tikroji revoliucija suvalgo savo tėvus ne nepaiso jų
 bet suvartoja ir sukramto juos iki kraujo
 ir tampa stipriais pluoštais užmušinėti musėms
 kurie paaistrina debatus apie tavo vakarienę

poezija nėra rimta ir nėra juokinga nes ji abejopa
 nes pranašas kuris bliana tiesą
 yra kutenamas kupranugario šerių

poezija tai prašmatnus žerėjimas gotamo mieste
 įtariant peilius ir pargriuvusios moterys
 išaštrintomis juslėmis kurios tave suvedžioja savo padėtimi
 ir pasakai kvailystę poezija yra pelėdakė
 kaip vyras įvairiais būdais
 deivei mandagiai tvirtinant kad esi kilęs iš Kretos
 tuo tarpu pakeliui namo ir pas ją
 rifuoja savo bures nimfoms

poezija tai niekingas portamento su klaidingu kontrapunktu
 atliekamu tingaus pasileidusio orkestro mintijančio apie alų
 tai nuoširdus smarkavimas su lape po pažastim
 tai lengvas hullos sklendimas
 tarsi tūba kuri po vandeniui
 viena šoka pogą veidrodžių salėje

poezija yra tavo skausmas jos papuose kai lyja ant kanalo
 ir tu juokiesi nes nėra iš ko juoktis

poezija atkreipia į jį jos šventojo patrono žvilgsnį
 kuris gūdziai prieštarauja ir neigia šviesą
 kadangi jis sąžiningas kaip žaltys supleišėjusiomis letenomis
 su dvilinku šliaužiančiu liežuviu žmonėms linki gero
 ir juos gabena su saldžiais uždraustais vaisiais
 ir žinojimu apie stojusią nuogybę
 ji kalba ant trijų letenų išrūkytos sieros kvapu
 saulės balsu kaip moteris iš bambos
 dainuodama apie žmogiškos tiesos nesupratimą

poezija yra didelės baimės bijojimas bemiegėje vaikiškoje lovelėje
 kadangi nežinai ar esi įniršęs
 taip pat atrajojimas bliuanančios rožės ir žinojimas kad pavyks
 kalbėjimas kaip žmogaus ir kalbant kaip žmogus
 tamsiose katakombose slapčiausių žodžių
 iš senų knygų priesaika kad švinas
 iš rato lydinčio aukso pjūvį
 pentagramiškai penktajame elemente palyti keturkampį
 kvadratintą ir kojomis ima įkvėpti molį
 poezija yra pavojinga arba ji ne poezija
 poezija tai išdrįsti trissyk subliauti tai verkti
 žiūrint animacinį filmą tai gerti
 neištroškus tuo tarpu juk žinai
 kad iš klaidų reikia mokytis
 tai gležnai gimdyti prasmę tai šešiolikalypis
 seno skirpsto pasadoblis

poezija yra žmogus sapnuojantis šokantį pasaulį ir dainuojantis skausmingą
 gyvenimą
 žmonių kalba
 poezija yra žmogus

